

Spontane paranormale en andere buitengewone ervaringen treden op als je er niet op verdacht bent. Soms gaat het om kleine dingen, andere keren zijn het juist zeer ingrijpende ervaringen die je in je wezen raken, je visie op de werkelijkheid aan het wankelen brengen, of juist enorm verdiepen... Wilt u uw ervaring met anderen delen, dan vragen we u die op papier te zetten en op te sturen, of digitaal te melden op: buitengewoon@tvpbo.dutchspr.org

Spontane gevallen

Rondom een overlijden...

Kort geleden overleed mijn echtgenote na een kort ziekbed. Om het stervensproces te verzachten is sedatie toegepast in de vorm van Morfine (pijnbestrijding) en slaapmedicatie. Het hele proces heeft zich op nadrukkelijke wens van ons beiden thuis voltrokken. Omdat wij beiden ervan overtuigd zijn dat er een ziel bestaat die bij het sterven uit het stofelijke lichaam vrijkomt, was ik benieuwd of mijn vrouw na het vrijkomen uit haar lichaam een levensteken zou geven. Toen zij rond 18:30 in mijn bijzijn stierf gebeurde er niets in mijn omgeving. Echter, een goede vriend vertelde mij, nadat hij het bericht had ontvangen, dat bij hen, rond die tijd, de kaars was uitgegaan die zijn vrouw en hij voor ons hadden branden. Later in de week na haar overlijden ontdekte ik dat een mechanisch klokje enkele minuten vóór was gaan lopen. Dit hangklokje, slingeruurwerk met gewicht, liep voordien zeer nauwkeurig mee met een elektronische klok. Dit klokje was 'haar klokje', strak-klassieke vorm, begin deze eeuw gekocht. Na gelijk zetten bleek ze daarna consequent één minuut per dag voor te lopen. Dit is mechanisch alleen

mogelijk als het gewicht van de slinger wat omhoog gesteld is. Niemand in huis (ikzelf en een vriendin) hebben dit gedaan. Opvallend is dat mijn vrouw vaak zei dat wij 'samen moesten gaan' of in elk geval met niet veel tijd ertussen. Nu vraag ik mij af of zij via haar klokje de tijd sneller wil laten verlopen. Er viel nog iets onverklaarbaars op. Toen zij in huis opgebaard lag heb ik bij haar mand (geen kist) een olielampje (cardanisch opgehangen schipperslampje van messing), dat zij eens heeft gekocht, naast haar foto gezet. De plek waar deze stond, op een luidsprekerbox, was nu leeg maar ik zou 'm te zijner tijd weer op die plek terugzetten. Enkele dagen later viel mij op dat een kandelaar met kaars de lege plek had opgevuld. De vriendin die deze dagen regelmatig in huis was, had dit niet gedaan en ikzelf kan mij onmogelijk herinneren dat ik dat gedaan heb. Het zou een zeer bewuste handeling zijn geweest die absoluut ergens in mijn geheugen zou zijn opgeslagen. Nog iets opvallends, maar mogelijk een toevalligheid, betreft een zwanenstel. Gedurende de wintermaanden scharrelden in het weiland waar wij op uitkijken twee zwanen rond, ze bleven op afstand. In de laatste twee dagen

vóór de sterfdag van mijn vrouw echter, zwommen beiden in de sloot die grenst aan onze tuin. Ondanks de agressieve pogingen van een nestelende meerkoet de zwanen weg te jagen bleven ze in de buurt van onze tuin. Op de sterfdag waren ze verdwenen en ik heb ze nadien niet meer gezien. Natuurlijk zou het kunnen dat het paar elders een plek heeft gevonden om een nest te bouwen.

Tot slot. Enige weken na de uitvaart kreeg ik bezoek van een kennis die mij bij binnenkomst een kaart overhandigde met wat herinneringen en troostende woorden daarop geschreven. Tot mijn verbazing was het dezelfde wenskaart die mijn vrouw uit haar voorraad kaarten had uitgekozen als basis voor haar rouwkaart. De afbeelding, een aquarel, bestaat uit een vlucht vogels tegen een licht bewolkte hemel. Ik

vroeg de kennis of zij dit wist, zij had namelijk geen rouwkaart ontvangen. “Nee,” antwoordde zij verbaasd. Ze legde uit dat ze na enig zoeken deze had uitgekozen met de gedachte dat mijn vrouw deze wel mooi zou hebben gevonden.

Een ziel vertrok van huis

Verzamelde sterrenstof

En werd mens

Ademde en leefde

En groeide, leerde, had lief en werd wijs

Ten einde verging deze mens

Tot sterrenstof

En de ziel keerde terug

Naar huis.

Albert van de Ven

Even lachen voor de foto

Mijn vader, Ad, was een pionier, een vooruitstrevend man met een vrije geest. Hij kende geen taboes. Hij had over veel zaken een visie en stak die niet onder stoelen of banken, bijvoorbeeld over de roofofbouw die jaren terug (en nu nog steeds) op de landbouwgrond wordt gepleegd en het belang van duurzame landbouw. Hij heeft in zijn leven verscheidene dingen opgezet en ontplooid, waaronder een biologische winkel. Zijn leven was verre van saai. Mijn vader hield ook erg van schrijven. Het huisje achterin zijn tuin was zijn domein. Hij had in dat huisje een schrijftafel met uitzicht op weelderig groen en een weiland met schapen. Daar aan die schrijftafel zijn heel wat epistels geboren. Mijn vader en ik zaten vaak bij zijn tuinhuisje. Onder het genot van een wijntje namen we alle wereldse of persoonlijke problemen door en (na wat drank) meenden wij voor alle rotzooi in de wereld een oplossing te hebben.

Mijn vader bezat een stuk grond, wat vijf jaar geleden als erfenis onder mijn twee broers en mijzelf is verdeeld. Ik heb op mijn erfdeel mijn eigen huis gebouwd. Ik weet mij daar verbonden met mijn vader, doordat ik nu mijn thuis

heb op de plek waar hij zelf jarenlang met heel veel liefde heeft geleefd. Mijn vader had vlakbij zijn tuinhuisje een cirkel van stenen neergelegd en net buiten de cirkel een drum, of gong, opgehangen. Er hangt op die rustieke plek een fijne, serene energie. Voor ons was het logisch dat we de as van mijn vader in die cirkel van stenen zouden neerzetten en dit zijn gedenkplaats zou worden.

Ik kom uit een spiritueel gezin. De kerk en de Bijbel hadden we thuis vaarwel gezegd. Spiritualiteit was heel gewoon voor ons, daar stond je niet bij stil. Ik luisterde vroeger naar het radioprogramma ‘Het zwarte gat’ en had dus wel het één en ander over paranormale verschijnselen gehoord. Dat je een energetische verbinding kunt voelen met dierbaren die overleden zijn, verbaasde me dan ook niet. Toen mijn vader overleed, was ik er helemaal niet mee bezig of ik hem ooit nog zou zien, horen of voelen. Althans niet bewust. Ik denk dat ik me er onbewust wel voor heb opengesteld, maar alle keren dat hij mij een teken gaf, kwamen voor mij op onverwachte momenten. Ik ging er niet voor zitten en vroeg ook niet specifiek aan hem of hij een teken van zijn aanwezigheid wilde geven.

Na zijn overlijden heb ik meermaals contact met mijn vader gehad en zijn aanwezigheid gevoeld. Ik heb hem zelfs gezien. Sterker nog: ik heb hem na zijn overlijden op de foto vastgelegd! Kun je je dat voorstellen? Op dat moment had ik dat zelf in het geheel niet door. Het was in de beginperiode na zijn overlijden. Op een dag was ik bij het tuinhuisje, samen met mijn vriendin Samantha, de kinderen en nog iemand anders. Deze laatste persoon maakte een foto van ons viertjes. Het was een speelse foto, niet geënceneerd of zo. Zoals gezegd, het was voor ons een gewoon fotomoment. Maar wat schetst onze opperste verbazing? Bij het uitzoomen van de foto zien we het gezicht van Ad! We waren stomverbaasd en geloofden onze eigen ogen niet, maar het was hem echt. Je ziet een transparant gezicht; overduidelijk het gelaat van mijn vader. Dit had ik nog nooit meegemaakt! En ik had er ook nog nooit over gehoord. Ik was blij en tegelijkertijd diep ontroerd. Wat prachtig dat mijn vader bij zijn geliefde tuinhuisje vertoefde.

In de beginperiode na zijn overlijden heb ik ook meermaals iets aparts met de drum meegemaakt die bij zijn gedenkplaats hangt. Als we dan op het land waren, met één van mijn broers of de vriendin van mijn vader, en we hadden het over hem, dan hoorde ik dikwijls het geluid van die drum, alsof er een slag op was gegeven. Ik weet zeker dat het geluid niet door een windvlaag werd veroorzaakt, want je

hebt echt gerichte kracht nodig (een tik of een slag) om de drum geluid te laten voortbrengen. Als ik de drum hoorde, wist ik van binnen: dat doet mijn vader, hij laat weten dat hij erbij is. Daar werd ik altijd blij van. Een groet, meer niet, maar altijd mooi in zichzelf. Dat met die drum stamt echt uit de begintijd na mijn vaders overlijden. Ik hoor de drum nu al jaren niet meer. Net als die foto; dat was ook uit de begintijd, en eenmalig.

Wat wel tot op de dag van vandaag blijft, is dat ik de aanwezigheid van mijn vader voel. We voeren nog steeds gesprekken aan onze 'stamtafel'. Dan zit ik bij ons tuinhuisje, zoals vroeger, en praten we weer heel wat af. Hoewel de vorm natuurlijk anders is dan elkaar in levende lijve treffen en het glas heffen, toch zijn de gedachte-gesprekken heel waardevol voor mij. Ze doen mij goed, omdat ik nog steeds dingen met hem kan bespreken en hij mij vaderlijk advies kan geven, maar bovenal om de blijvende verbinding die ik dan met hem voel. ■

Arwin

- Dit verhaal is een enigszins ingekorte versie van het verhaal uit het boek *Een gift uit Avalon* van Annet Brouwer, hier voorzien van een foto van Arwin met toestemming en onder dankzegging aan Annet en Arwin (red).

